

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO GRAN PETARDO DEL SIGLE.

No he llegit ja fá estona y encare 'm dura 'l tremolor: sórt de que al costat mateix de casa hi tinch l' apotecari, que m' ha facilitat immediatament un xiquet de medicina d' espant, ó sinó aquest article no l' hauria pas pogut escriure.

¡Infames!
Hont s' es vist á un home com D. Práxedes qu' es avuy lo salero d' Espanya, enviarli un paquet en forma de llibre, carregat de pólvora y ácit sultúrich, y ab uns fils conductors que anavan á parar al sello de la cre; perque al moment de obrirlo explotés com una bomba destrossant al pobre senyor de manera, que 'l bossí més gros hagués sigut l' orella? Y cuidado que las orellas de 'n Sagasta no son com las de 'n Posada Herrera, sinó un bon tros més xicas.

¿Hont som aquí? ¿Som á Russia, per ventura? ¿Vivim entre nihilistas? ¿Pot compararse al pobre Sr. Sagasta, un bon senyor que 'ns fá riure tant, ab aquells tirans y déspotas que ab lo seu despotisme fan perdre l' oremus als pobles?

¡Mal viatge 'l mon dolent!
Si 'ls tribunals que actualment funcionan ab gran activitat y la policia que davant de un fet semblant, ni méns vá als teatros á cobrar la pesseta de las empresas, arriban á descubrir al culpable ó als culpables, jo demano que per interina providencia se 'ls condemnin á embarche forsats per tota la vida.

No hi ha més, sinó permetre uns escándols semblants!

No 'n faltaria d' altre sinó que al senyor Sagasta se 'l tractés per l' istil del emperador de Russia, de 'n Garfield, president dels Estats Units, y del desventurat y malaguanyat general Prim!

Afortunadament la Providencia vetlla sempre sobre 'ls homes útils y benefactors del seu país, qu' emplean lo seu talent y la seva energia en enviar espanyols al cél en cos y ánima.

Aixís es que 'ls malvats que intentavan destruirlo y aniquilarlo, per una ceguera verdaderament providencial, ni méns van atinar en que la forma de llibre que donavan al gran petardo era la més impropia, la més inconvenient per escitar la curiositat de 'n Sagasta, y tentar-lo á rompre 'l sobre.

Perque en Sagasta es d' aquell's homes que no llegeixen. Ell sab prou bé que 'l legir mentres se fá la digestió es dolent per l' estómach, y la digestió de 'n Sagasta no s' acaba may.

Ademés á n' en Sagasta l' escriure (papeletas d' apremi) l' hi ha fet perdre 'l llegir.

Si en lloch de anar á n' en Sagasta, lo fatal paquet

que tenia la forma de un llibre, arriba á ser dirigit á n' en Cánovas, que no té altra deria que la de augmentar la seva biblioteca, créguinme á mi, avuy ploraria Espanya una catástrofe horripilant y vergonyosa.

Per fortuna, ja ho hem dit; la Providencia vetlla, y per més que 'ls depravats autors del delicté se prevalguessen de la maliciosa idea d' enviar lo paquet desde Granada, ciutat tranquila y pacífica, y no desde qualsevol punt de Catalunya, lo qual, per si sol, ja hauria fet entrar en sospitas, va voler la casualitat que un virtuos sacerdot passant pel carrer (aquestas cosas se preparan sempre al aire libre perque ningú se n' enteri) sentís parlar á dos personas desconegudas de aquest malvat intent, per anarne á donar part desseguida á la policia.

Y naturalment, la policia, quan lo paquet signé al corréu vá detenerlo; y lo qu' es encare més natural, no vá detener á la persona que va anarlo á tirar al corréu, sens dupte per escrúpuls de conciencia.

Peró que 's descuidi, que ja l' agafaran sinó á n' aquest mon al altre.

De aquesta manera vá evitarse que la máquina infernal arribés á las augustas mans de 'n Sagasta, y avuy, fet ja l' análisis de la materias explosivas, y quedant reconegut científicament que 'ls culpables tenian més mala intenció que talent, resulta per bé de la humanitat y honra d' Espanya, que en lloch de sufrir en Sagasta cap desgracia, ha aumentat lo caudal de la seva popularitat, fins al punt de que la nació espanyola es ja per ell massa petita.

Tota la premsa condemna unánimement aquest projecte de petardo. Per tot arréu no se sent parlar més que del gran perill que ha correput lo pobre Sr. Sagasta; y jo, es á dir LA CAMPANA DE GRACIA, cedint á una santa indignació, declaro:

Primer: que no tindrán entranyas los contribuyents, si desde que s' han enterat de un fet tan abominable, no acuden tots en correcta formació á pagar ab exactitud la contribució industrial, causa de tants embarchs y de tants disgustos. Quan un home reb un petardo 's mereix aixó y molt més.

Segon: que 'ls espanyols serán indignes de ser governats per en Sagasta, si no l' hi envian á lo méns un milló de telégramas felicitantlo per haver escapat de una mort segura. Per supuesto, 'ls telégramas deuen anar ab lo sobre obert: res de la cre, ni d' hostias, ni de goma, ni d' altres sustancias que tingan de desenganxarse.

Tercer: que la premsa de oposició no complirà ab lo seu deber, si no demostra l' admiració profunda que sent per en Sagasta, fent cantar un solemne *Te Deum* en acció de gracias de haverse lliurat de una catástrofe.

Jo per la mèva part m' hi suscrich per dos quartos, y per cantar lo *Te Deum* me atreveixo á designar al virtuos sacerdot de Granada que vá fer lo descubrimient del infernal projecte.

Y si 'm diu algú que aquestas proposicions mèvas fillas de l' indignació del moment, son exageradas, los

respondré que jo soch com *La Publicitat*: jo no crech que 'l Sr. Vidal del *Diluvi* signés 'atacat per la partida de la porra, ni que rebés garrotadas, ni que las contusions que tenia las hi hagués fetas ningú, sinó ell mateix, per ferse veure y darse llustre.

Jo no crech res d' aixó.
¿Pero lo del petardo? ¡A cegas!
Hi posaria las mans sobre un barril de pólvora encesa.

P. K.

UN SAINETE DRAMÁTICH.

LA escena passa en un poble de montanya.
Desde las primeras horas de la matinal, l' apotecari, 'l batlle, 'l maniscal y altres notabilitats per l' istil, corran d' una casa l' altra, donant ordres y rebent recados.

—¿Qué hi ha? 's preguntan los pajesos ab véu baixa.

—No ho sé, respon un que te fama de saberho tot. Sembla que hi ha molt tráfeh... Potser s' ha mort lo Papa.

—¡Cál replica un altre. Si fos aixó, també correria 'l rector, y aquest veig que no 's mou ni s' remena.

—Lo cas es, anyadeix un tercer, que allá al cap del poble hi apilan molt vert.

—¿Aufals? Deu ser pe 'l bestia.

—No, no es vert d' animals: brancas de pinassa, canyas tendras y cosas aixís.

—Ja sè qu' es, crida un que acaba de arriba; volen fer un pont devant de cal Xich de la Grabada.

—¿Allí un pont? Valdria més que 'l fessin á la riera que hi fa bona falta.

—Siga com siga anémho á veure.

Y un tropell de gent, tirant los cálculs més desguitarrats del mon y dihent cadascú la seva, corra cap al lloch ahont diu que 'l pont s' está alsant.

Després de las corresponents preguntas y averiguacions, se tréu la verdadera causa d' aquel dalt-à-baix.

—Minyons, diu lo batlle dirigintse al grupo de curiosos; ahir vespre á última hora, vaig sapiguer per un amich de confiansa, que avuy probablement vindrá á visitarnos lo nostre diputat.

Los pajesos se miran los uns als altres y després tornan á mirar á l' alcalde.

—Per lo tant, continua aquest, á fi de rebre 'l com se déu, he determinat plantar aquest pont á la entrada del poble, perque ell veji que encara que som pajesos, també quan convé sabem fer com los de ciutat, obsequiant als nostres *queses* ab tota la nostra bona voluntat y sabiduria.

Pero, escoltéu; interromp un que no sab d' escriure y que té més lletra menuda que un notari: aquest diputat ¿no es aquell senyor que deyan que faria fer tantas milloras al poble?

Això a Espanya ha succehit trenta ó quaranta vegadas.
 «Que 'ls inglesos s'han posat á esguerrir crias de peixos, bombardejant la ciutat? Aquí 'ns han bombardejat los nostres germans mateixos.
 Aquestas plagas, fillet, ja ho comprench que 't donan penas; pero jo 't dich ben clá y net que si aquí vá havernhi set, á Espanya n'hi ha set dotzenas
 Aquí l' Arabí, aquest matxo que vol redimí 'l país, y 'us lliga ab lo seu mostatro: á Espanya hi ha un tal Camacho que val per cent Arabís.
 «Que t'afiguras d'Espanya? «Que t'creús potsen qu' es un port per salvá la gent estranya, y hont tothom la vida 's guanya? Aquí l' que 's guanya es la mort.
 Val més que de tras cantó l'ingés t'enviá una bomba, que no pas sentí 'l ressó de un crit de contribució que 't desbarata y que 't tomba.
 «Qu' es preferible? «L' está com esteu á aquest país, ó subá, y subá y subá, y pagá, y pagá y pagá, quedant sense un marvedís?
 Donchs si vols treballar molt y estar de barras al sostre vivint del ayre y del sol, decideixte, empren lo vol y t' n' vens á casa nostra.
 Estich segur que als dos mesos d' estar per aquests racons, ab tot y 'ls desmans comesos, anyorarás als inglesos y 'ls confits dels seus canons.
 Aquí lo que t' pot vení es perdre 'l tupí, y en paus: á Espanya may sabs al fi si has de viure ó de morí, si t' aixecas ó si caus.
 Sempre están moralisant y cada hora hi ha un enredo; las libertats van en gran y t' clavan á cada instant tal morma que canta 'l credo.
 A Egipte sols pagarás per fer la guerra, y res més; aquí per consums, pe 'l gas, per sal... per gratarte 'l nas; per tot á tort y á través,
 Déixat, donchs, de la mania de venirtenhi. Ismael: no t' queixis de Alejandria, perque l' que toca avuy dia vosaltres esteu al cel.
 Si aixó tant y tant s' engruna, fuig, vé-ten al Dahomay, ó á las islas de la Pruna, al quint infern, á la lluna... pero ¿vent á Espanya? ¡¡¡May!!!

C. GUMA.

L Te-Deum, cantat á la Catedral per haver entrat la Reyna en lo quint més del seu embarás, no van assistirhi sinó quatre regidors.
 «Y 'ls altres?
 ¡Oh! 'ls altres no podían anarhi.
 Ab aixó dels embarchs també están

embarassats.

Llegeixo en un periódich madrilenyo: «Diumenje 'ls espanyols varen vence als francesos ab gran ventatja en una partida de pilota que varen jugar á Renteria.»
 A fer tractats de comers, podrán guanyarnos los francesos; pero á pilota? ..
 Ja se 'n poden torná al llit.

Lo petardo dedicat al Sr. Sagasta, havia de rébre 'l aquest pobre senyor, lo dia del seu sant.
 Un redolí més á l' auca del gran home:
 En el dia de su santo, casi recibe un mal tanto.

Los madrilenyos tenen ja un' altre gos en substitució del famós Perro Peco.
 Aquest se diu Luna y enten lo francés perfectament.
 Aquest gos y l' amor que per éll senten los vividors de Madrid venen á sancionar de una manera eloqüentísima la utilitat del tractat de comers ab Fransa.

Las voltas de la Catedral de Sevilla están á punt de caure.
 Adverteixin una cosa: que la Catedral de Sevilla no

paga contribució y sobre d' ella no hi pesa la més petita papeleta d' apremi.
 Y are calculin lo que será de moltas casas, que sense tenir voltas de pedra picada, reben las embestidas de 'n Camacho.

Inglaterra ha desembarcat tropas en las costas de Egipte.

Alemania ha desembarcat tropas també.
 Italia ha renunciat á la intervenció.
 No t' emboliquis Gutierrez mira que farán malbien.

CANTARELLA.

—Malhaja quan vaig casarme!
 No t' vull y t' haig de aguantar.
 —Tampoch vull jo á n' en Camacho y m' haig de deixá embargar.

J. Y A.

A Madrid, igual que aquí, han posat contribució als gossos. Tothom te obligació de empadronarlos; y lo més xocant es que quan se morin, los interessats han de presentar la partida de defunció.

—¿De qué ha mort lo sen gos senyor Gutierrez?
 —¿De qué vol que haja mort?... De rabia, al veure qu' en Sagasta no queya.

Aquí á Barcelona exigeixen lo nom del animal per inscriure 'l en lo registre corresponent.

Un casador ne té dos; y 'ls porta á matricular.
 —¿Com se diuen? pregunta l' empleat.
 —Lo roíg se diu Rius.
 —Y l' altre?
 —Taufet.
 —¿De quina casta son?
 —Ja veurá, no sé; pero com que son barreijats poshi fusionistas.

Al duch de Fernan-Núñez l' hi corresponen pagar 20,000 duros per la contribució de la sal.

A dos duros quintar, resulta que 'l duch tira 10,000 quintars de sal á l' olla.
 Aquestas barbaritats no mes se veuen en temps dels fusionistas.

Un propòsit del govern: No obrir las Corts fins pel Desembre d' aquest any.

De modo qu' en Sagasta no 's vol treure la mosquitera del llit fins pel desembre,
 No hi fá res: ¡ja veurá quan obri, quinas fibladas!

«Se han suspendido Los embargos.»
 Los adverteixo que no se 'n alegrin. Los embargos suspesos eran una pesa que devia estrenarse al teatro Massini, y l' autoritat l' ha embargada.
 ¡Quins temps passém més amarchs!
 ¡Fins embargan als embarchs!

Un periódich de Madrid s' ocupa de la persecució que sofreix la premsa de Barcelona, veyentse denunciada per tonterias que no valen la pena, y exclama:
 «No le parece al gobierno que lo que está pasando en Barcelona tiene algo de bufo?»
 Francament, no es qüestió de bufo, sinó de bufas.

Perque, ¡qui jemega, ja ha rebut la gran bufa del sigle!

Vagin á veure La voz pública al Espanyol si volen sentir xistes y alusions picants de una gran actualitat.
 Entre 'ls anuncis ne recordo un que vé á dir, traduhit molt librement al catalá:

Carrer d' Egipte, farmacia,
 botiga número trenta:
 purgant del Doctó Arabí
 per despejar las potencias.

Declara El Correo de Madrid que no es cert qu' en Sagasta haja rebut cap desaire en altas regions.

En materia de desaires hi ha una recepta eficaz: si un desaire volen darte, no 'l prenguis y no 'l rebrás.

Recullit en un café:
 Un marit y muller y dos criaturas se seuen á una taula rodona.

Lo marit demana gelats, y diu la senyora:
 —Per tú y per mi, esta bé: pero pels nens no ho vull, son massa frets y 'ls hi farian mal.

Lo mossó:
 —Segons de quins prenguin.
 —¿Qué vol dir?
 —Que per las criaturas tenim gelats calents.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Ca-mi-se-ri-a.
- Id. 2.ª—A-gus-ti-na.
- MUDANSA.—Sou, Ous, Suo.
- QUADRAT DE PARADLAS.—O R G A
R O I G
G I R A
A G A R
- GEROGLIFICH.—Qui té companys té afanyes.
 Han endavinat totas cinch solucions los ciutadans Quatre quartos y Un embargador, n' han endavinadas 4 Titi, Pau Xeringa y Mister Seymour: 3 Jordana (a) Gori, Canti sense C. y Fart y dropo: 2 Pere Sesquítlla y 1 no més Un Argentino y Pablito Tarambana.

XARADAS.
 I.

Dos-quart es una ciutat,
 un-quart, bestia molt moneta,
 tres-quart ho es la Francisqueta
 que per xó 'm té enamorat
 Igualment una total
 de hu-dos-quart conversació
 m' ha inspirat una passió,
 que 'm té alló, una mica mal.
 —Hu hu-dos-tres-quart m' ha dit
 que molt prompte vol marxar;
 jo prou hi volia anar:
 pro m fá por lo seu marit.

BOBÉMICA.

MUDANSA.

Si 'm vols imitar ab a
 algun trós has d' estripá:
 puch dirte també que ab e
 corrent d' aygua tinch de sé;
 si vols ser com soch ab i
 més que jo tens de teni:
 tens de saber qu' es ab o
 un minyó que conech jo;
 y si no 'm trobas ab u
 t' hi semblarás un xich tu.

A. T. F.

ROMBO.

Primera ratlla: una lletra.—Segona: una mida per cervesa.—Tercera: nom d' home.—Quarta: nom d' home també.—Quinta: una lletra.

RATA D' ESCRIPTORI.

CONVERSA.

—Andreu, Sisó, Pera.
 —¿Qué hi ha? ¿Qué tens? ¿Qué vols?
 —Voléu venir al Bon Retiro.
 —¿Qué fan?
 —Ja 'us he dit.

Ll. MLLA.

GEROGLIFICH.

I
 A LL
 II
 ra
 T
 XII III
 I

RAMON ROMANISQUIS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

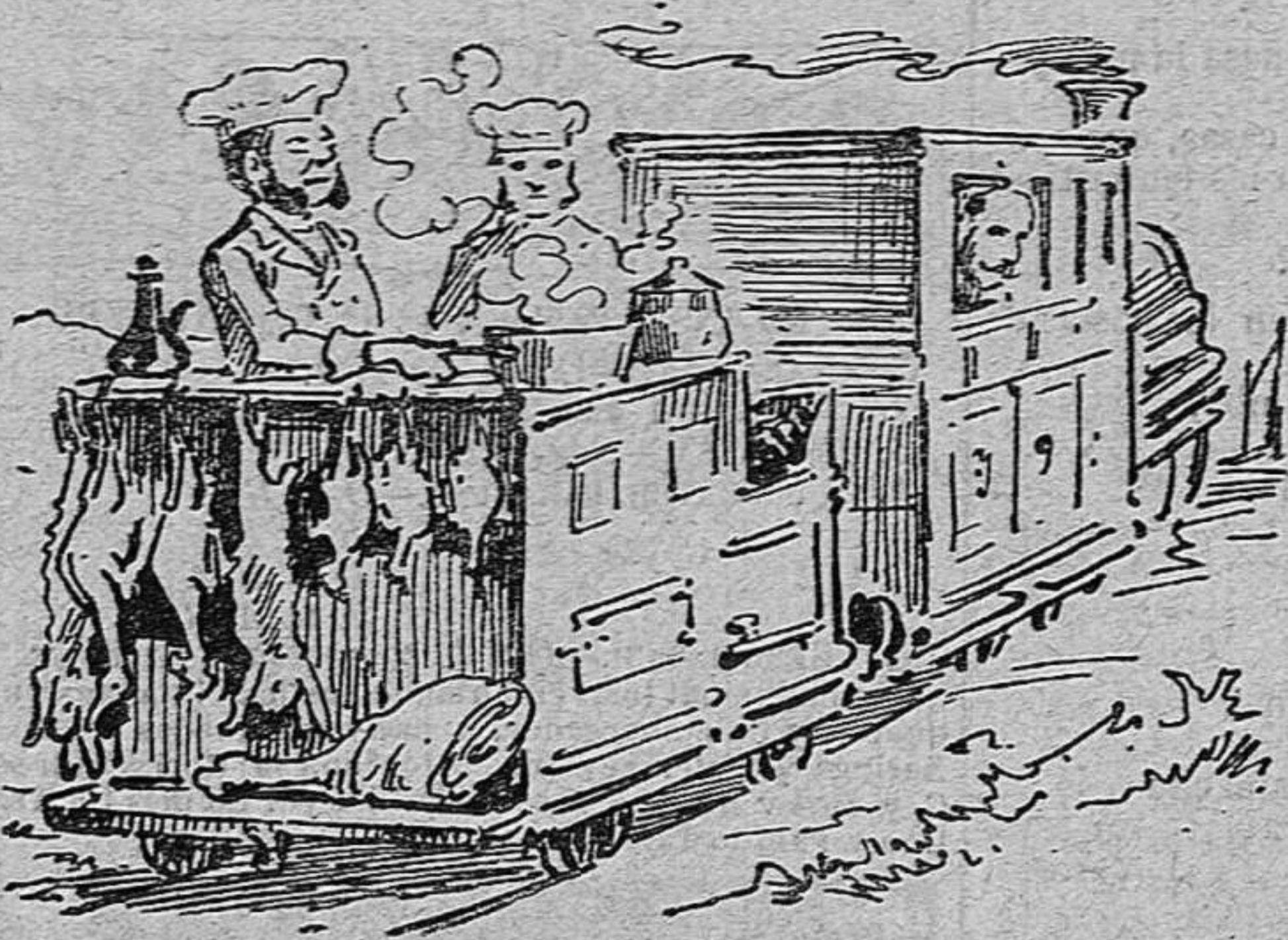
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Forcaila, Pere Sesquítlla, Borrego, P. M. A., Un Titi y J. T. C.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans E. Escriu, Calafi, Pep Xarranca, Riba, J. Raventós, L. Pujol V., Enteniment, Ninot de l' Orga y Batibull.

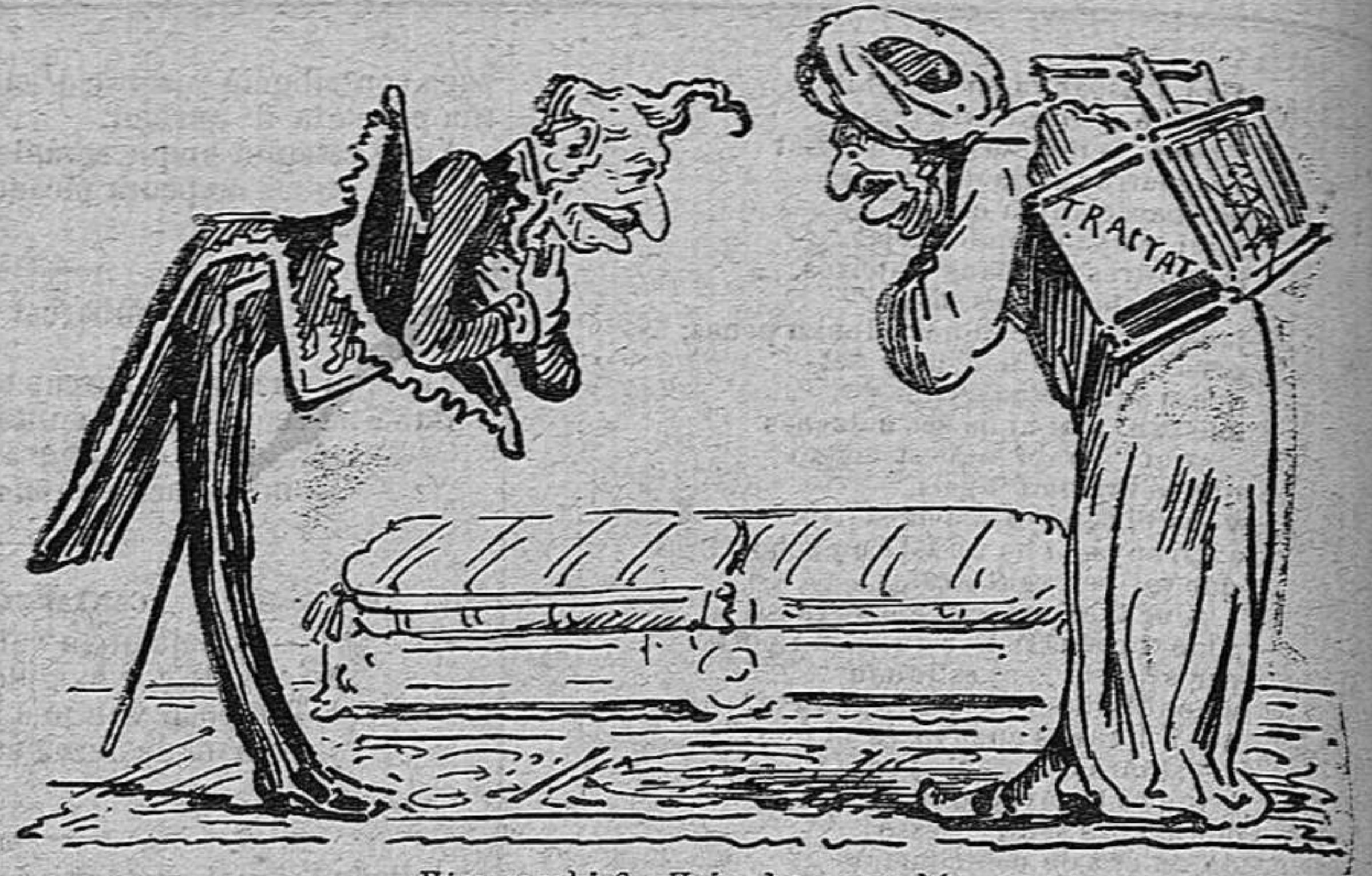
Ciutada Freixeta petit: l' obra que 'ns demana no la tenim.—Part y Dropo: Insertarem lo geroqlifich.—Quatre quartos: Idem lo trenca-closcas y la sinonimia.—Jordana (a) Gori. Idem geroqlifich y Ters aumérich.—Un embargador: Insertarem lo que 'ns envia.—Pe-pet del carril: En las poesias hi ha un excés de diminutius, acabats ab et.—Gallinairre: Hi anira 'l geroqlifich.—Neulas: Idem lo trenca-closcas y 'l rombo.—Ramon Calvete: Las poesias están be.—J. Guarro Elias: En la de voste hi ha alguns versos que son molt durs y rimas estradas pels cabells.—Mister Jhonson: En l' article hi ha pasta: mirarem de aprofitarlo.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mij, 20

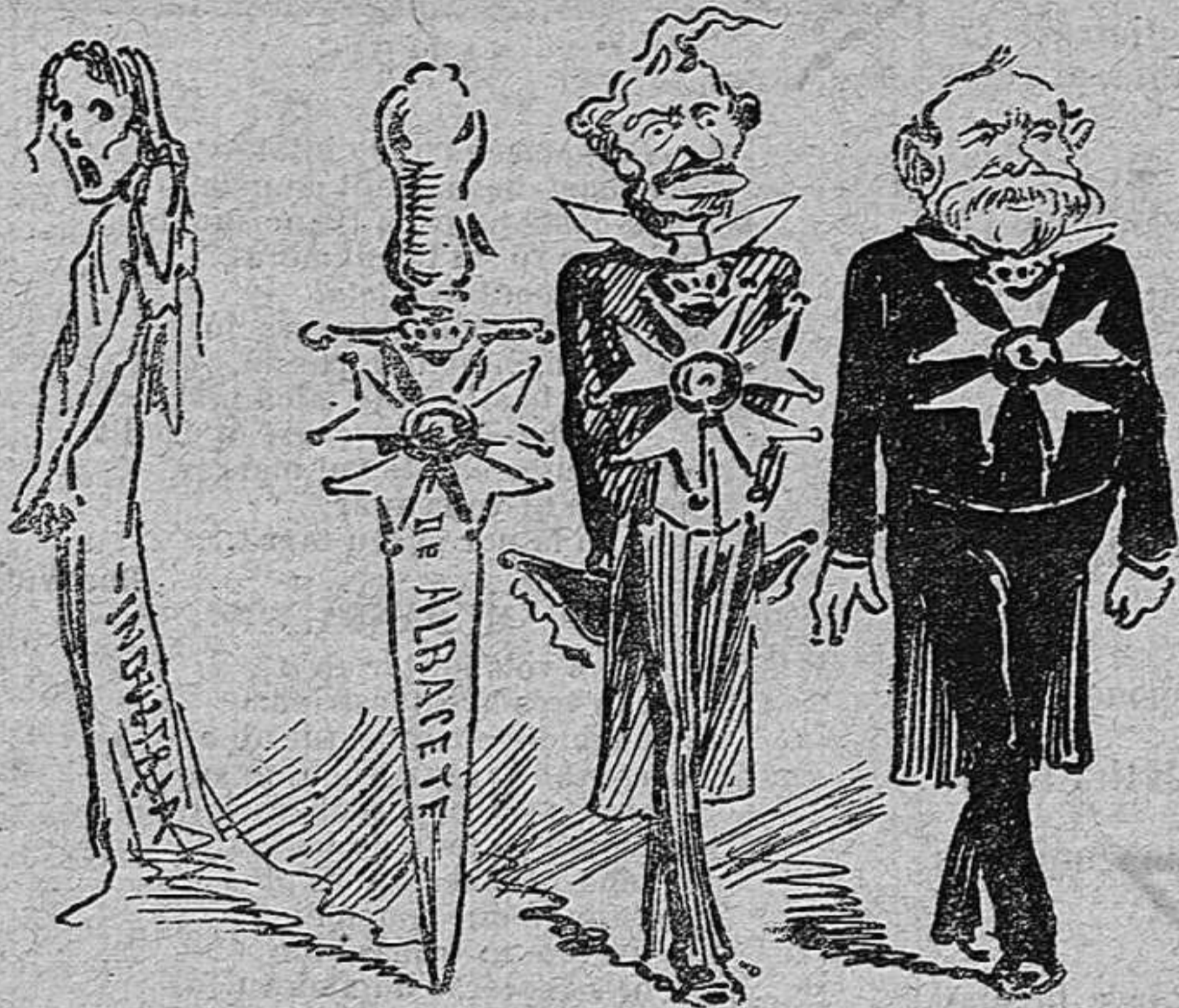
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21, 1.

Ab patriòtichs objectes
un ministre vá anarse'n á Galicia
ab un vagó tot plé de bons projectes.

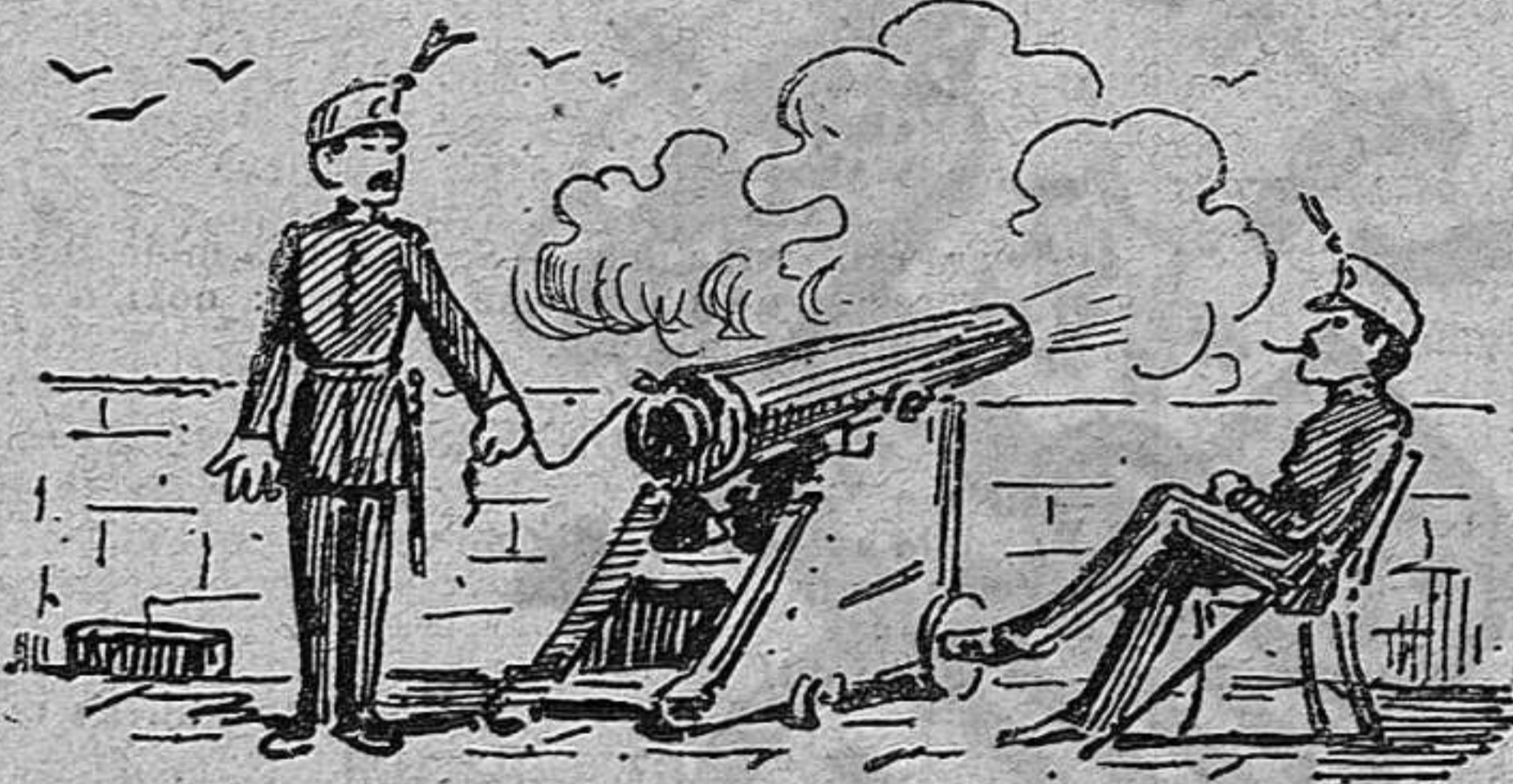
—¿Fém cambis?—Haig de pensarhi:
Torna d' aquí á quatre mesos.
—Alá 't guardi.—Deu t' ampari.

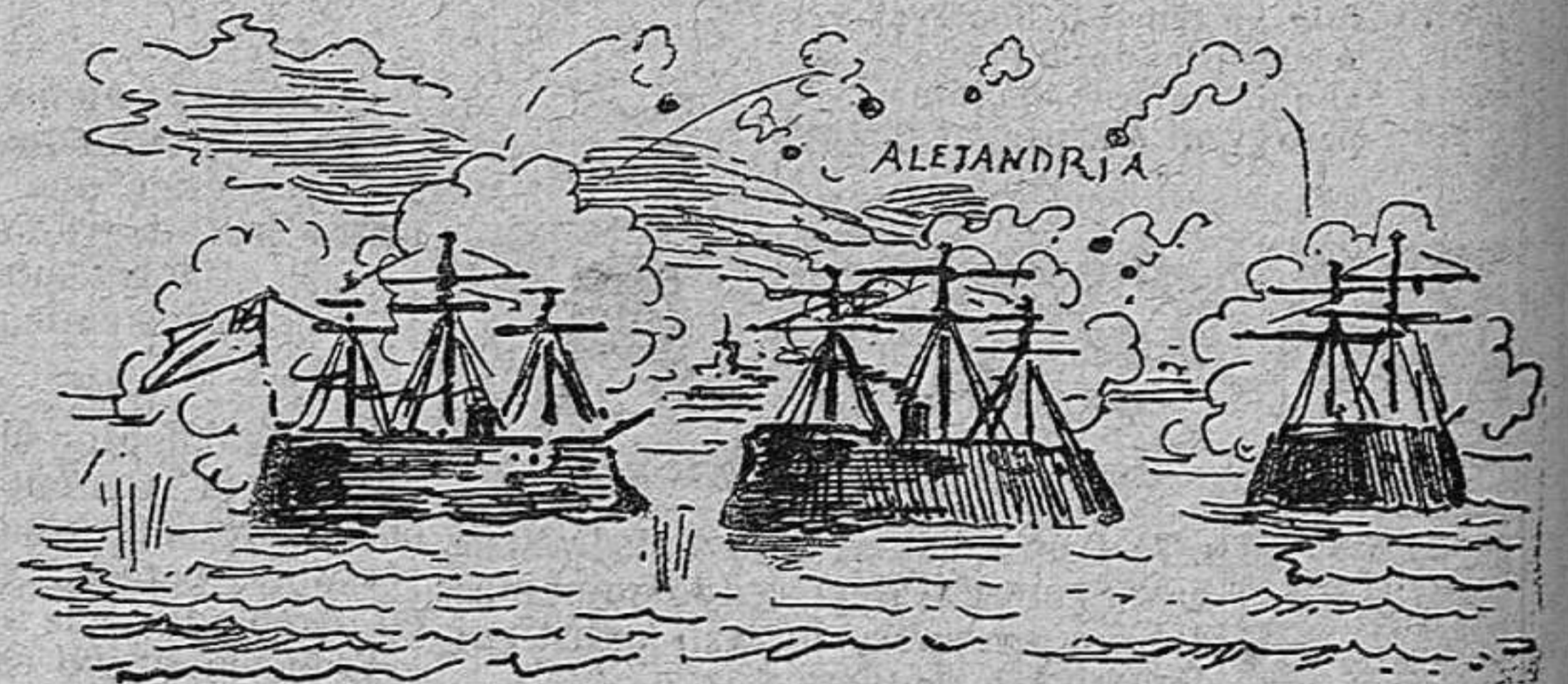
Condecorats los veyéu;
pero del tractat ab Fransa
dú l' industria la gran créu.

Certas empresas peri'llan.
Tant vá en Rays á Port-Breton
que al últim me l' enmanillan.

Aquest mes hém gastat molta pólvora en salva.

Pero 'ls inglesos l' han aprofitada millor.

Home de banys
Home de pochys anys.

Yo soy el amo
Yo ordeno y mamo...
¡Váyase usté!
¡Oíé! ¡Chipét!